Ἡ ἀρχή μου εἶναι, νὰ μὴ ἔχω κἀμμίαν ἀρχήν·

ΔΙΑΡΚΕΣ

Ο ΙΩΑΝΝΗΣ ΒΕΡΒΕΡΗΣ

εἶνε ὁ μόνος συντάχτης τοῦ ΠΑΛΗΑΝΘΡΩΠΟΥ καὶ σ' αὐτὸν πρέπει νὰ στέλνωνται οὖλα τὰ γράμματα τῶν ἐπιστολῶν.

Γιὰ τὸ παρὸν ὁ ΠΑΛΗΑΝΘΡΩΠΟΣ βγαίνει τρὶς φοραῖς τὴν ἑβδομὰς καὶ τυπόνεται σὲ 8—9 χιλιάδες φύλλα γιὰ κάθε φύλλο Η συνδρομή του εἶνε γιὰ τὴν Ἑλλὰς δραχ. 10 τὸ χρόνο, καὶ γιὰ τὰ ὄξω τῆς Ἑλλὰς 12. Κἀνένας δὲν εἶνε δεχτὸς γιὰ συνδρομητὴς, ἂν δὲν στείλῃ πρῶτα τὸν παρᾶ. Ὅσα ἀποβλέπουν σὲ γυναῖκες, ὅσα εἶνε ἀτομικὰ καθὼς καὶ διατριβαῖς δὲν εἶνε δεχταῖς. Γιὰ κάθε γνωστοποίησι πληρώνεται ἡ ἀράδα πενῆντα λεπτὰ, τὴ κάθε φορά.

Μεμαθήκαμε

καὶ τὰ μυστήρια τῶν ἐδῶ καλογρηῶν, ὄχι τῶν δικῶν μας, ἀλλὰ τῶν φραγκισῶν, τὰ ὁποῖα, κατὰ δυστυχίας, εἶναι ὅσο μπορεῖτε νὰ φαντασθῆτε αἰσχρὰ, καὶ εἶναι σ' αὐταῖς τῆς δουλειαῖς ἀνακατεμέναις καὶ δικαίς μας κυρίαις, καὶ γιὰ μὲ τῆς δικαίς μας δὲν θὰ γράψω τίποτα, ἔστωντας μὲ τὸ νὰ ἦναι γυναικοδουλειαίς, ἡ ὁποίαις μποροῦν νὰ φέρουν τὰ μεγαλείτερα σκάνταλα, ὡς πρὸς τῆς καλογρηαῖς ὅμως, εἰς τὰς ὁποίας ἐμπιστευόμαστε τὰ κορίτσα μας, καὶ λέμε — *Θὰ τὰ βάνωμε στῆς καλογρηαῖς τὰ μάθουν ἠθική*, — θὰ τὰ δημοσιέψω οὖλα, διότι τὰ δημόσια σχολεῖα εἶναι ὑπὸ τὸν ἔλεγχο τῆς κυβέρνησις καὶ τῆς δημοσιογραφίας, δὲν σᾶς τὰ γράφω δὲ σήμερα, ὄχι γιὰ τίποτα ἄλλο, παρὰ διότι ἡ πληροφορίαις μου εἶναι γραμμέναις περὶ ἰταλικὰ καὶ γαλλικὰ, καὶ θέλω νὰ βάνω νὰ μοῦ τὰς περιμεταφράσουν, ἔστω μὲ τὸ νὰ μὴ ξέρω γὼ φραντζέζικα.

Ὅσο γιὰ τὸ μπὸν ζοὺρ καὶ μπόνα σέρα, αὐτὰ τὰ ξέρω ἀπόζω φαρσὶ, ἀλλὰ στὰ πάρα κάτω δὲν ἀνακατεύουμαι, γιατὶ μπορεῖ νὰ σᾶς τὰ ἀνακατώσω, εἰς τρόπον ὥστε νὰ μὴ καταλαβαίνω οὔτε γὼ τὶ σᾶς λέω οὔτε σεῖς. — Καπίτο ταλιάνα; — Νὸν. — Παρλεβοῦ φρανσὲ; Νόνε πᾶ.

Ἐπαδὰ, τσαποθαμένους σας, ποῦ οὔτε γὼ οὔτε σεῖς ξέρετε μιὰ γλῶσσα εὐρωπαϊκὴ, ὥστε νὰ καταλαβενόμαστε, λοιπὸν θὰ τὰ ποῦμε περὶ ἑλληνικὰ μεθαύριο γιὰ νὰ μᾶς καταλάβουν ἡ κυραῖς καλογρηαῖς ποῦ μᾶς κάνουν τὸν ἅγιο Νούφριο.

Τσαμακώσαμε καὶ σᾶς. Ὀχουνοὺς, διαόντρου κόρκις, καὶ πολὺ θὰ πᾶτε νὰ μᾶς τρουπόσετε, ἀλλοῖ σας κακόσουρτες, θὰ σᾶς κάνωμε ἐξορία τοῦ Ἀδὰμ, ἂν εἶναι ἀλήθεια ὅσα μεμαθήκαμε, καὶ ἡ Μαρίκα τὸ *κορίτσι* **ἀνάποδα**, ποῦ ἔγραψα πῶς πάει στὸ Ἀρσάκειο, ἔρχεται στὸ δικό σας τὸ σχολειὸ, καὶ ἔκανα λάθος.

Πῶς εἴπατε, κύριε Σερπιέρη, καλὰ δὲν τὰ λέω; Ἂμ ἐσὺ εἶσαι εἰς θέσιν νὰ τὰ ξέρῃς καλλίτερα ἀπὸ μένα, Δὲν εἶναι ἔτσι; Μήπως τάχα καὶ ἡ καλόγρηαις δὲν εἶναι Λαύριον, τὸ ὁποῖον μπορεῖ τινας νὰ ἐκμεταλλεύεται; Πῶς εἶπες; Δὲν ἀκούω, μὰ, τὸν ἅγιο Σαλιγκαροφάγο σας, ποῦ ἔφαγε ἕνα κωὶ φίνι σαλιγκάρια, καὶ πάλι τὸ κωφίνι βρέθηκε γεμάτο. Περιμένετε.

Πάει

κι' αὐτὸς, τὸν φάγαμε κι' αὐτὸν, μὰ τέτοιος *Παληάνθρωπος* ποῦ εἶμαι, τέτοια φτειάνω. Νὰ, ὁ ἀστυνομικὸς γιατρὸς τοῦ Περαία, πῆρε τὰ παποῦτσα στὸ χέρι, ἤγουν της, τὸν ἔπαψαν, ὕστερα ἀπὸ ὅσα τοῦ γράψαμε. Ἡ ἀλήθεια, ἄνδρες Ἀθηναῖοι καὶ Πειραιώταις, θριαμβεύει παντοῦ καὶ πάντοτε.

Ὁ Σαγανόπουλος

ὁ γιατρὸς τοῦ νοσοκομείου τοῦ χειρουργικοῦ τμῆμα μοῦ εἶπε πῶς πάτησα στὴν ἀγκινάρα, γράψαντας ὅτι γιὰ νοσοκόμους ὑπάρχουν στὸ νοσοκομεῖο 18 χρονῶν κορίτσα, ἐνῷ ὅλαις ἡ νοσοκόμαις εἶναι μπαμπόγρηαις, προσκαλέστηκα δὲ ἀπὸ ἄλλον νὰ πάω νὰ θεωρήσω τὸ νοσοκομεῖο εἰς ποίαν κατάστασι λαμπρὴ βρίσκεται.

Αὐτὴ τὴν ἐξαιρετικὴ τιμὴ δὲν μπορῶ νὰ τὴν ἀρνηθῶ καὶ θὰ πάω αὔριο, νὰ δῶ, μὲ γέλασαν;

Κορακίστικα.

Νοκοστρὰ κατὰ λάκια νόκο στρὰ βαίνεις μάκα, τί μου καρακάκα κουβεντιακαράρα ντιάζεις; — Νοῦκο, δὲν καταστρακαταλα μανάκα βαίνω στράκα οὔτε νόκο γοῦκος.

Καταλάβατε τίποτα; Νὰ, μὰ τὸν ἀνδριάδη Θεὸ, οὔτε γὼ δὲν καταλαβαίνω ἀπὸ κορακίστηκα, καὶ κορακίστικος εἶναι ὁ νόμος περὶ φορολογίας τῶν οἰνοπνευματωδῶν ποτῶν.

Ὁ νόμος λέει, ὅτι οἱ ἔμφοροι εἶναι ὑποχρεωμένοι νὰ ἐξηγοῦν εἰς τοὺς καταστηματάρχας τὰ διαταζόμενα ἀπὸ τὸν νόμον, καὶ οἱ ἔμφοροοι δὲν σκαμπάζουν νὰ ἐξηγήσουν τὸν νόμο τῆς νέας φορολογίας εἰς τοὺς καταστηματάρχας, διότι οὔτε αὐτοὶ ποῦ τὸν ἔγραψαν, ὁ Καλλιγᾶς, ξέρει νὰ τὸν ἐξηγήσῃ, καὶ γι' αὐτὸ λάου λάου πηγαίνοντας, προτίμησε νὰ παρατηθῇ, καὶ ν' ἀφήσῃ τὸν παλαβὸ τὸν Τρικούπη νὰ βγάνῃ τὸ

Καμώματα στὰ μπάνια τοῦ Δαμασκηνοῦ.

φεῖδι, ἀπὸ τὴ τρύπα, νὰ ἐφαρμώσῃ τοὺς νέους νόμους τοὺς φορολογικούς.

Τὸν φάγαμε τὸν Καλλιγᾶ, ἀλλὰ τί τὸ ὄφελος, μᾶς φόρτωσε τοὺς νόμους, τόρα κακή του ὥρα, τί μᾶς μέλλει μᾶς ἂν παρατήθηκε ; Τὴν φάγαμε μεῖς τὴν μπατάγια;

Καλλιγᾶ.

Ὥρα καλὴ στὴ πρύμνη σου καὶ ἀγέρα στὰ πανιά σου,
καὶ μόνο κύμμα ἄγριο νὰ φάῃ τὴν ἀφεντιά σου.

Μωρὲ πῶς τὸν κατάφερα αὐτὸ τὸ στίχο θαυμάζω κ' ἐγὼ ὁ ἴδιος, ἂν πηγαίνω ἔτσι προοδεύοντας θὰ καταντήσω νὰ βάνω κάτω καὶ τὸν Σουρῆ. Γεννᾶ ὁ κόκκορας αὐγό ; Ποιητὴς εἶμαι κ' ἐγώ. *Αὐγὸ, εἶμαι κ' ἐγὼ*, ἂ μὴ αὐτὸς ὁ στίχος ταιριάζει, καὶ σ' αὐτὸν τὸν στίχο ἀπάνω, δὲν μπορεῖτε νὰ πῆτε, ὅτι ἔγινα πλέον σωστὸς ποιητάκος.

Νὰ καὶ κἄτι

παράξενα. Μιὰ σεβάσμιος κυρία ἦρθε καὶ μὲ παρακάλεσαι νὰ τῆς βρῶ ἕνα δικηγόρο, *μὴ Τρικουπιστὴ*, γιατὶ ὅλοι οἱ δικηγόροι τῆς τρῶν τὸ δικό της. Τόρα λοιπὸν, κύριοι δικηγόροι, πρέπει νὰ δηλωθῆτε, εἰ. Τρικουπιστὰς, καὶ μὴ, ἄλλως, θὰ σᾶς περάσω στὸν *Παλῃάνθρωπο*.

Ἄλλη πάλι—ἔρι πάλι,— κρητικοπούλα, νοστιμοκόρ.τσο, ἦρθε καὶ μὲ παρακάλεσαι νὰ τὴν συμβιβάσω μὲ τὸν ἄνδρα της, καὶ μοῦ εἶπε κἄτι ἀστυνομικὰς κακοηθείας ποῦ μ' ἔκανε νὰ δακρύσω. Σ' αὐτὴ τὴν ὑπόθεσι ἔχω σκοπὸ ν' ἀνακατευτῶ, ὡς πρὸς τὸ μέρος μόνον ἑνοῦς φαύλου κλητῆρα, καὶ νὰ σᾶς περιδιαγράψω, ὅτι ἀπὸ τὰ κομμένα ἀπὸ τὰ δάκρυα μάτια της, τὴν χαρακτήρησε ὁ κὺρ κλητῆρας μας κακῆς διαγωγῆς, καὶ τὴν τρύπωσε στὴ κατώγα, ὅπου θέλησε νὰ τῆς κάνῃ ἔροδο, ἀλλὰ ἡ Κρητικιὰ ἐφάνηκε ἀληθινὴ Κρητικιά.

Ὦ εἶναι μυστήρια, κύριοι, ὅσα συμβαίνουν ἐδῶ.

Ἄμ μιὰ ἄλλη πάλι, ἕνα ταρτανοκόριτσο, τὶ θαρρεῖτε πῶς ἦρθε καὶ μοῦ γύρεψε ; Νὰ προικήσω τὴν ἀδερφή της ποῦ πρόκειται νὰ παντρευτῇ. Ὦ, Θεὲ, τοῦ ἐλέους, ὅλη τὴ κουταμάρα στὰ ἑλληνικὰ κεφάλια τὴν ἔριξες;

ΤΑ ΠΑΘΗΜΑΤΑ ΕΝΟΣ ΕΡΓΟΛΑΒΟΥ

Τέλος.

Τὸ πρωὶ ἅμα ξημέρωσε, ὁ δεκανέας τὸν κάθισε τὸν Πιρπιρίγκο μέσα σὲ μιὰ καρότσα καὶ τὸν ἔστειλε στὴ κάμαρά του, ὅπου κρυφὰ κρυφὰ ἄνοιξε τὴ μπόρτα καὶ χώθηκε μέσα, ρίχτηκε ἀπάνω σὲ μιὰ κἀρέκλα καὶ ἄρχισε νὰ συλλογίζεται.

Δὲν σώνει ποῦ δὲν εἶχε παρᾶ στὴ τσέπη, ἀλλὰ δὲν εἶχε καὶ ροῦχα.

Μ' ὅλη του τὴ κουταμάρα τοῦ ἔφτασε τοῦ Πιρπιρίγκου τὸ κεφάλι νὰ συλλογιστῇ μιὰ ἰδέα, νὰ κάνῃ τὸν ψευτοάρρωστο καὶ νὰ γράψῃ στοὺς φίλους του νὰ πᾶν νὰ τὸν δοῦν, διότι βρίσκετο στὸ τελευταῖο κίνδυνο νὰ τινάξῃ τὰ κῶλα ἐν τῇ ἐρήμῳ τοῦ δωματίου του.

Ἔπιασε λοιπὸν χαρτὶ πέννα καὶ καλαμάρι καὶ ἔκοψε ἕνα ξώφυλλο ἀπὸ τὰ βιβλία του, γιατὶ χαρτὶ τοῦ γράψημου δὲν εἶχε καὶ ἔγραψε τὰ ἑξῆς :

Ὑπερπραγαγπητὲ φίλτατε φίλε κύριε Μουρμουριάδη σὲ φιλικοασπάζομαι.

Πρῶτον ἔρχομαι νὰ σᾶς ἐρωτήσω διὰ τὸ αἴσιον τῆς περιποθήτου μου σου ὑγείας καὶ δεύτερον νὰ σᾶς πληροφορήσω ὅτι χάριτι θείᾳ καὶ ἐγὼ καλῶς ὑγειαίνω.

Σήμερον ὅμως, φίλτατέ μου, ἀσθένησα βαρέως καὶ εὑρίσκομαι εἰς τὸν τελευταῖον κίνδυνο τῆς ἀσθενείας μου, ἥτις ἐπλεώνασε ἀπὸ χθὲς, ἐνῷ ἐπροχθὲς ἤμουν εἰς χειροτέρα κατάστασι.

Σενέκα τῆς ἀσθενείας μου οὐκ δύναμαι νὰ περπατήσω καὶ προσκαλέσω ἰατρὸν ἔμπειρον της ἀσθενείας μου, οὐδὲ γυνὴν ἔχω, ἵνα ὅπως μοὶ βράσῃ τὸ ἐλάχιστον ἓν φασκόμηλον ἢ μὲ συντρίψει τὴν πάσχουσαν κοιλίαν μου, ἢ τὴν δεξιὰν ὠμοπλάτην ἥτις βαριαλγεῖ διὰ σφοδροτάτων πόνων.

Μὴ ἔχωντας οὐδαμόθεν ἐλπίδα σωτηρίας, ἀποφθύνομαι πρὸς ὑμᾶς, ὦ φίλτατε καὶ φίλων ἄριστε, ἐπικαλούμενος τὴν ὑμετέραν ἀρωγὴν καὶ συνδρομὴν, καὶ φιλοπατριωτικῶν σενέκα αἰσθημάτων, καὶ σενέκα τῶν ποικίλων διασκεδάσεων, οὕσπερ σὺν ὁμοῦ ἐκάμαμεν εἰς τὴν φιλτάτην μας Σμύρνην. Ἐνθυμήσου τὸν Μέλιτα ποταμὸν, ὅπου τοσοῦτα τσουρέκια ζεστὰ ἐγεύθημεν μετὰ μαστίχης χιώτικης ἀποκάτωθεν τῶν σκιαρῶν δένδρων ἀκούοντες τὸ κουὰκ κουὰκ τῶν βατράχων καὶ τὰ σαϊντὶ τῶν μοιρακλίδων τούρκων.

Ἐνθυμήσου εἰς τὸ Μπορνόβαλι ποσαῦτα διαπράξαμε, ἐνθυμήσου τί ποιήσαμε εἰς τὴν προκυμαίαν διὰ τῶν νυκτερινῶν περιδιαβάσεων, ὅπου τοσούταις ντάμαις καὶ μὴ ντάμαις ἐσύχναζαν καὶ συχνάζουν.

Σενέκα τούτων ὅλων, καὶ ἐν ὀνόματι τῆς περιλημένης φιλίας μας, ἐλθὲ, ἐλθὲ νὰ μὲ ἴδῃς ἐκπνέοντα καὶ μοῦ δώσῃς τὸν τελευταῖον ἀσπασμόν, καὶ ἂν μὲ βρῇς λιγοθυμισμένον, πίστεψε ὅτι ζῶ, καὶ μὴ φύγῃς, πρὶν συνέρθω.

Σὲ ἀσπάζομαι μέχρι θανάτου.

Ὑγείαινε, χαῖρε, εὐδαιμόνει, καὶ φίλησε ὅτε ὑπάγῃς Σμυρνιόθεν τοὺς συγγενεῖς καὶ φίλους μου, καὶ μὴ τοὺς εἰπεῖς ὅτι εἶμαι νενεκρωμένος οὔτε ὅτι τέθνηκα. Καὶ πάλιν χαῖρε.

Ὁ μέχρι τάφου φίλος σας
Πιρπιρίγκος.

Εὐθὺς ἀροῦ ἔλαβε ὁ φίλος του τὸ γράμμα ἔτρεξε ἀμέσως καὶ βρίκε τὸν γιατρὸ Νικοκλῆ, τὸν κάθισε μέσα σὲ μιὰ ἄμαξα καὶ γιούργια στὴ κάμαρα τοῦ Πιρπιρίγκου, φθάνουν καὶ τὸν βρίσκουν κουκουλουμένον κατακέφαλα.

Πηδοῦν τὸν Καλλιγᾶ.

Ὁ νέος Διογένης γυρεύει ὑπουργοὺς μὲ τὸ φανάρι.

Τὸν ξεσκεπάζει ὁ Νικοκλῆς καὶ τὸν βρίσκει μὲ κλειστὰ τὰ μάτια. Τοῦ πιάνει τὸν σφιγμὸ, καὶ δὲν καταλαβαίνει τίποτα.

Τοῦ ἀνοίγει τὰ μάτια καὶ τὰ βλέπει καθαρὰ, ζωντανοῦ ἀνθρώπου, τὸν κουνᾶ καὶ δὲν κουνιέται, τοῦ μιλᾶ καὶ δὲν μιλᾶ, τὶ κάνει ; Τον τσακώνει ἀπὸ τὴ μύτη σφιχτὰ καὶ τοῦ βουλώνει τὸ στόμα ὁμοίως μὲ τὴ παλάμη του. Σὲ ἕνα δυὸ λεπτὰ ὁ Πιρπιρίγκος ἄρχισε νὰ κλωτσᾷ καὶ νὰ γουρλώνῃ τὰ μάτια του, τὸν ἀφίνει ὁ γιατρὸς καὶ ξεφουμέρνει σὰν τὸ βαπόρι ποῦ ξατμίζει. Πῆγε νὰ σκάσῃ ὁ ἄνθρωπος καὶ ἔμπηξε μιὰ φωνὴ:

— Κόντεψες νὰ μὲ πνίξῃς, γιατρὲ, γιατρὸς εἶσαι σὺ ἢ καρμανιολιστὴς ;

— Ἄ, εἶσαι ζωντανὸς, τοῦ ἀπάντησε ὁ γιατρός. Πολὺ καλὰ, καὶ τί ἀρρώστια ἔχεις καὶ κάνεις τὸν ἄρρωστο ;

— Ἔχω ἀρρώστια.

— Αὐτὸ τὸ βλέπω, ἀφοῦ εἶσαι ἀπὸ κάτω ἀπὸ τὸ πάπλωμα. Τί σοῦ πονεῖ ;

— Μοῦ πονεῖ.

— Μὰ τί, ποῦ, σὲ ποιὸ μέρος ; Σοῦ πονεῖ ἡ κοιλιά σου τὰ νεφρά σου, τὸ κεφάλι σου, ἡ μύτη σου, τ' αὐτιά, τὶ σοῦ πονεῖ;

— Ὅλα μὲ πονοῦν.

— Ὅλα ; Τότε νὰ πάρῃς ἕνα καθάρσιο καὶ ἕνα δυὸ κλεῖστήρια.

— Τὰ φοβοῦμαι, γιατρέ. Καλλίτερα νὰ μὴ πάρω τίποτα καὶ σοῦ ὑπόσχομαι αὔριο, παρὸλ ντινὲρ, νὰ ἦμαι καλά.

Ὅταν ἄκουσε αὐτὰ ὁ γιατρὸς γύρισε καὶ εἶδε τὸν φίλο τοῦ Πιρπιρίγκου μὲ κρυφὸ μάτι, μίλησαν κἄτι τι ἰδιαίτερα καὶ ἔφυγε χωρὶς νὰ χαιρετίσῃ.

Φεύγοντας τοῦ γιατροῦ, ὁ Πιρπιρίγκος μας ἐξηγήθηκε οὖλα τὰ πάντα τῶν διατρεξάντων στὸ φίλο του, ὁ ὁποῖος τοῦ ἀγόρασε ροῦχα ἀπὸ τὰ Μκλτέζικα καὶ τοὔκανε καὶ τὸν ναῦλο καὶ τόρα ταξιδεύει ὁ Πιρπιρίγκος μας στὴ πολυπόθητή του Σμύρνη, ὅπου θὰ ἦναι καὶ φτασμένος.

Καὶ μ' ὅλα ταῦτα φίλοι μου, κἀμμιὰ ἀπ' αὐταῖς τῆς ἀφιλότιμαις δὲν βρέθηκε νὰ μοῦ πῇ, γιὰ τὸ εὐχαριστῶ :

— Ἔλα νὰ, πάρε καὶ σὺ ἕνα φυλάκι.

Ὅλα τσάμπα τὰ θέλουν αὐταῖς ἡ γυναῖκες, καλόμαθαν, βλέπετε ἀπὸ τὸν καιρὸ ποῦ ἔφαγε ἡ μαμίτσα τους Εὔα τῆς δωρεᾶς τὸν ἀπαγορευμένο καρπὸ καὶ ἔκανε ρόϊδο τὸν Ἀδὰμ.

Βίβα, κι' ἂς ἔβανε φόρο ὁ Καλλιγᾶς.

Κύριε Σκοῦρε !

Τῆς τριάντα δραχμαὶς τὰς ὁποίας μοῦ ἔδωσες γιὰ νὰ διαθέσω εἰς τοὺς φυλακισμένους, καὶ τὰς ὁποίας ἔλαβες γιὰ νὰ μοῦ τῆς δώσῃς ἀπὸ ἄλλο πρόσωπο, τὰς διέθεσα, ἀγοράσας καπνὸ ἀπὸ τὸ καπνοπωλεῖον τοῦ κ. *Κέντρου* καὶ ἔστειλα στὰς φυλακὰς τοῦ φρουραρχείου, σὲ παρακαλῶ δὲ ἐξ ὀνόματος τῶν φυλακωμένων νὰ ἐκφράσετε στὸν ἀγαθοποιὸ αὐτὸν ἄνθρωπο τὰς εὐχαριστίας τους.

Θὰ σοῦ στείλω καὶ τὰς ἀποδείξεις.

Συμπέρασμα.

Αὐτὰ σᾶς τὰ ἔγραψα, γιὰ νὰ σᾶς ἀποδείξω, ὅτι ὑπάρχουν πολλοὶ κουτοὶ νέοι, οἱ ὁποῖοι ξανοίγονται στὰ λοῦσα μὲ συναλλαγματάκια ἐν Πειραιεῖ, καὶ οἱ ὁποῖοι νομίζουν, ὅτι ὅλαις ἡ γυναῖκες καὶ τά κορίτσα τοῦ κόσμου εἶναι δικαῖς τους ἔστωντας μὲ τὸ νὰ ἔχουν στὴ τσέπι λίγαις δραχμαὶς.

Σᾶς τὰ ἔγραψα γιὰ νὰ σατυρίσω ἐκείνους τοὺς *ἀθλίους* νέους, οἱ ὁποῖοι ξοδεύουν τὴ περιουσία τῶν γονέων των, καὶ στρίβουν τὸ μουστάκι τους τὸ σκοροφαγωμένο εἰς κάθε γυναῖκα καὶ σιῶνται καὶ λιγίζονται σὰ νύφαις χωρὶς νὰ ξέρουν, ὅτι ὁ κόσμος τοὺς βλέπει καὶ τοὺς ἐλεεινολογᾶ.

Σᾶς τὰ ἔγραψα τέλος γιὰ τοὺς τόσους Πιρπιρίγκους τῆς Ἀθήνας, οἱ ὁποῖοι ἐνῷ τοὺς στέλνουν οἱ πατέρες τους νὰ μάθουν λίγα κολλυβογράμματα, αὐτοὶ λουσαρίζονται μὲ γελοῖο τρόπο καὶ γυρίζουν τοὺς δρόμους ὁλημερὶς καὶ ὁλονυχτὶς νὰ κορταταζάρουνεν ῷ εἶναι ψῶρα καὶ τῶν γονέων, ὅτιδὲ ὑπάρχουν τοιοῦτοι νέοι, ἀπόδειξις εἶναι τὸ προχθεσινὸ γράμμα τῆς γαλλίδας, ποῦ σᾶς ἔγραψα, καὶ τὸ ὁποῖον ἀποβλέπει τὸν Πιρπιρίκο καὶ γι' αὐτὸ μοῦ λέει :

«Ἀλλὰ πραγματικῶς ἡ ὑποφυλλίς σου δὲν ἀξίζει πλέον τίποτα .... διότι ἐὰν πρὸς στιγμὴν ἠθέλαμεν παραδεχθῆ ὡς ἀληθινὰ τὰ μισὰ ὅσα γράφεις (γιὰ τὸν Πιρπιρίγκο) θὰ πιστεύαμε, ὅτι ἡ Ἀθήνα εἶναι φωλὰ βκρβάρων καὶ ἀγρίων, ... δὲν εἶναι δὲ παράδοξο *χαμάλιδες* τινες (οἱ πατριώταις τοῦ Πιρπιρίγκου, ἐννοεῖ) νὰ εὐχαριστοῦνται νὰ πειράζουν μὲ λόγια τὸ *ἄλθιον αὐτὸ ὄν*» κτλ.

Ὥστε τὸ παραμύθη τοῦ ἀργολάβου μας Πιρπιρίγκου βγῆκε, γράφοντας στὰ κουτουροῦ, ἀληθεινὸ. Ἀντίο, καὶ ἀπὸ μεθαύριο σᾶς ἀρχίζω τὴν ἱστορία τῶν δικαιωμάτων τοῦ Λαοῦ, ἕνεκα τῶν ὁποίων χαλᾶ σήμερα ὁ κόσμος ἀπὸ τοὺς Μηδενιστὰς Κουμουνιστὰς καὶ ἄλλας ἑταιρίας.

Κὺρ Μελλᾶ,

στὸν ἅγιο Ἰωάννη τὸν Θεολόγο ποῦ εἶναι πλησίον τῆς Κολοκυθοῦς, πῆγες καὶ ἐώρτασες καὶ ἔκανες κακὴ διανομὴ πληρωμῆς στοὺς παπάδες καὶ ψάλτιδες, καὶ ἐκεῖνοι μὲ τοὺς ὁποίους ἔτρωγες, ἐψιψίριζαν ἀναμεταξύ τους κἄτι μασημένα λόγια καὶ σὲ κορόϊδευαν ἐν ἄλλοις λόγοις ἤτοι, γιατὶ θὰ σοῦ δώσουν μαῦρο.

Καὶ ὅταν ἔφευγες σοῦ φώναξαν καὶ ζήτω πρὸς περισσότερη κοροϊδεία.

Ἔδωσες, λένε κάμποσα κοτιπεντάρικα, ἂς ἦναι καλὰ κεῖνοι ποῦ τὰ πῆραν καὶ σὺ ποῦ τὰ δίνεις.

Κεῖνα τὰ βαρέλια

καὶ τὰ κάρρα ποῦ ἐγράψαμε στὸν δρόμο στὸ Περαία ποῦ πάει στὸ τηλεγραφεῖο, ὁ ὑπαστυόνος Σωτῆρχος (ἄξιος ὁ ἔπαινός του), τὰ σήκωσε, καὶ ὅλο ἕνα τὰ σηκώνει. Τόρα ποιὸς κοτᾶ νὰ τοῦ παραπονευτῇ.

Ἔχω χίλια

παράπονα παρὰ ἕνα παρακάτω ἀπὸ τοὺς ἀδικημένους ὑπαξιωματικοὺς, καὶ ἔντωντας μὲ τὸ νὰ ἦναι τὸ ζήτημα σπουδαῖον, θὰ τὸ περάσωμε μεθαύριο ὡς κύριο ζήτημα, διότι ὁ φίλος σας Τρικούπης, κάνει πῶς τὰ ξέρει ὅλα ὡς ποῦ νὰ ξεραθῇ. Εἶναι νὰ κλαίγη ἄνθρωπος γιὰ ὅσαις ἀδικίαις ἔγιναν σὲ ἀρχαίους ὑπαξιωματικοὺς ποῦ ἔραγαν τὴ ζωή τους στὸ στρατὸ, καὶ πόσαις χάριταις εἰς ἄλλους.

Λέει δὲ μιὰ παροιμία ἀρχαία τῶν ἡμερῶν: Ὅστις δὲ ἄρχων πόλεως ὤ, τοῖς φίλοις χαριζόμενος πράττει τὰ ἄδικα, οὐκ ἀνὴρ ἐστί.

Μ' ἄλλα λόγια, ὅποιος ἐνῷ εἶναι ἄρχοντας — κυβερνήτης — μιᾶς πολιτείας — ἑνοὺς βασιλείου — κάνει ἄδικαις πράξεις, γιὰ τὸ χατῆρι — γιὰ νὰ εὐχαριστήσῃ τοὺς φίλους του, — ἐκεῖνος δὲν εἶναι τίμιος ἄνδρας, — οὐκ ἀνὴρ ἐστί, — δηλαδὴ εἶναι ἕνα νευρόσπαστο τοῦ Τσόχα, μιὰ γυναῖκα, ἕνα τέλος πάντων χωρὶς θέλησι πρᾶγμα, σὲ κοντολογία ζῶον:

Καὶ μεθαύριο θὰ σᾶς τὸ ἀποδείξω, ὅτι ὁ Τρικούπης ὄχι ζῶον, ἀλλὰ τετράποδον εἶναι, ὡς πρὸς τὰς ἀδικίας.

Κύριε Ροῦφε

ὑπουργὲ ἐπὶ τῶν Ναυτίκων, ποῦ μᾶς κάνεις τὸν ἄρρωστο, τὸν ψεύτικο ἐννοεῖται, διάταξε σὲ παρακαλοῦμε νὰ πληρωθοῦν οἱ μισθοὶ τῶν ἐργατῶν τοῦ Ναυσταθμου τοῦ μῆνα Ἀπριλίου. Ἀφοῦ τοὺς διώχνεις τοὺς ἀνθρώπους, ἄνθρωπε τοῦ Θεοῦ, γιατὶ δὲν τοὺς πλερώνεις, ἔτσι ποῦ πᾶμε ποῦ θὰ φτάσωμε; Χειρότερα ἀπὸ τὴ Τουρκιά.

Ἀγαπητέ μου, φίλε κὺρ Ροῦφε, κι' ἂς μὴ σὲ γνωρίζω, μαθένω κι' ἕνα ἄλλο, ὅτι ὑπάρχει ἔλλειμα 180 χιλ. δρ. ἀπὸ τὸ ταμεῖο, τὴ διαχείρισι τοῦ Ναύσταθμου, τὸν ὁποῖον ρίμαξες, ἀντὶ νὰ φτειάσῃς, καὶ ὅτι θέλεις νὰ τὰ φορτώσῃς στὴ καμπούρα ἄλλων, συλλογήσου καλὰ καὶ κύτταξε πῶς θὰ τὰ καλπονοθέψῃς, νὰ τὰ μπλαστρώσῃς, γιὰ νὰ μὴ μᾶς βρῇ κἀμμιὰ πόρτα εἰδικοῦ δικαστηρίου. Ξέρω γὼ πάλι μπορεῖ νὰ ἦμαι καὶ γελασμένως, ἀλλὰ ξέρεις ὅτι ἕνας «Παλῃάνθρωπος» σπανίως γελιέται. Καλὴ ἀνάρρωσι.

Κύριε ὑπουργὲ

τῶν στρατιωτικῶν, μὲ μεγάλη μου χαρὰ σοῦ ἀναγγέλλω νὰ χαρῇς καὶ σὺ, ὅτι στὴ Κόρινθο στὸ Ἰσθμὸ οἱ ἐργάταις ἔχουν βολὴ καὶ ἀπόφαοι, ἂν ὁ νωματάρχης ὁ σπανὸς Βρετάνος δὲν δὲν συμμαζευτῇ καὶ δὲν ἀλλάξῃ τρόπο ὡς καθὼς καὶ οἱ χωροφύλακες, θὰ σηκοθοῦν κἀμμιὰ ὥρα οἱ ἐργάταις καὶ θὰ σοῦ τοὺς στείλουν πεσκέσι χωρὶς σπαθιὰ καὶ ντουφέκια, γιὰ νὰ μάθουν ἄλλη φορὰ πῶς βρίζουν τοὺς καταστηματάρχας καὶ λοιποὺς. Λελάληκα.

Ἐκεῖ κοντὰ

στῆς Νεάπολις τὸ γυμνάσιο ὑπάρχει ἕνα σπίτι νοικοκυρεμένο ἕνεκα τοῦ ὁποίου νοικοκυρεύονται πολὺ ὄμορφα καὶ οἱ σπουδασταί.

Εἴδατε πῶς πετοῦν ἡ μυίγες ὅπου ὑπάρχει βρῶμα καὶ ἀκαθαρσία; αἴ τὸ ἴδιο καὶ οἱ σπουδασταὶ τοῦ γυμνασίου τῆς Νεάπολις ποῦ τοὺς χάνεις ποῦ τοὺς βρίσκεις, παρὰ σὰ μυίγες κολλημένες ἀπὸ κάτω ἀπὸ τὰ παράθυρα τοῦ ἱεροῦ αὐτοῦ τῆς θεᾶς Ἀφροδίτης.

Ὄχι πλέον χάριν τῆς ἠθικῆς τῆς πόλεως, ἀλλὰ καὶ τῆς σωτηρίας τῶν σπουδαστῶν ποῦ πᾶν νὰ χάσουν τὰ μυαλά τους, πρέπει νὰ σηκωθῇ αὐτὸ τὸ σπίτι ἀπὸ κεῖ, γιατὶ καὶ ὁ νόμος δὲν ἐπιτρέπει τέτοια σπίτια νὰ ὑπάρχουν καταμεσῆς στὰς συνοικίας, διότι πᾶν ὅ,τι προσβάλλει τὴ δημόσια ἠθικὴ καὶ τὰ ἤθη, κόφτεται καὶ εἰς πῦρ βάλλεται.

Ἔχουν νοῦ τόρα οἱ σπουδασταὶ νὰ μάθουν λίγα κολλυβογράμματα, ἢ ὁ νοῦς των πετᾶ καὶ κολλᾶ στὸ μέλι;

Δύο πράγματα ὑπάρχουν, ἢ τὸ σπίτι νὰ κλειστῇ, ἢ τὸ γυμνάσιο νὰ σηκωθῇ ἀπὸ κεῖ πέρα γιὰ τὴν σωτηρία τῶν παιδιῶν.

Κουνήσου, καϋμένε γραμματυφλὲ τῆς ἀστυνομίας καὶ σὺ λίγο νὰ δείξῃς πῶς ὑπάρχει σκιὰ ἀστυνομίας, κουνήσου ντέ.

Ἄμ δὲ θὰ κουνηθῇς; Ξέρω γὼ γιατί. Γιατὶ τὸ σπίτι αὐτὸ ἔχει βαρβάτους καὶ τρανοὺς προστάτας.

Αἴ μωρὲ ποῦ καταντήσαμε.

Ὅταν

ἔφυγε ὁ ἀδερφὸς τοῦ βασιλιά μας ἄφησε στὸ παλάτι 4,500 χιλ. φράγκα σὲ χρυσὶ νὰ μοιραστοῦν στοὺς ὑπηρέταις τοῦ παλατιοῦ, ὁ ὑγεμόνας τῆς Βουργαρίας 200 ναπολεόνια, γιὰ τὴν ἴδια δουλειὰ, ὁ πατάρας τῆς βασίλισσας 75 ναπολεόνια, γιὰ τὴν ἴδια ὑπόθεσι καὶ ὁ ἀδερφὸς τῆς βασίλισσας ἄλλαις 2 χιλ. φράγκα χρυσᾶ γιὰ τὸν ἴδιο σκοπό.

Πόσα μοιράστηκαν ἀπ' αὐτὰ νομίζετε; Οὔτε τὰ μισὰ τῶν μισῶν, καὶ ὕστερα δὲν ξέρω ἀπὸ πόσαις χιλιάδες μέραις ἀφοῦ ὁ Χατζῆ Πέτρος ἔκανε λόγο στὸ βασιλιὰ γιὰ τὴ παράνομο κατακράτησι τῶν χρημάτων τῶν ὑπηρετῶν.

Θὰ μοῦ πῆτε καὶ δὲν εἶναι κύριος μέσα στὸ σπίτι του καθένας νὰ κάνῃ ὅ,τι θέλει; Μάλιστα. Ἀλλὰ δὲν πρόκειται ἐδὼ περὶ βασιλέα, ἀλλὰ περὶ ἑνὸς παραμάγειρα τοῦ παλατιοῦ, ὁ ὁποῖος συμμάζεψε τῆς χιλιάδες, καὶ ὁ ὁποῖος κατάντησε νὰ γίνῃ τὸ λύνειν καὶ δένειν τῆς αὐλῆς, δὲν πρόκειται δὲ ἐπίσης περὶ ἑνὸς ὑπηρέτη ἀλλὰ περὶ 60 ἀνθρώπων οἰκογενειαρχῶν ποῦ ὑπηρετοῦν στὸ παλάτι καὶ περὶ ἄλλων 40 ποῦ ὑπηρετοῦν στὸ σταῦλο, τῶν ὁποίων ὁ παρᾶς ἐσουφροποιήθηκε, διότι πλὴν τῆς κλεψιᾶς τῆς ὀλίγαις δραχμαὶς ποῦ ἔλαβαν τῆς ἔλαβαν κι' αὐταὶς εἰς χαρτιὰ ἐνῷ φράγκα χρυσᾶ εἶχαν ἀφήσει οἱ ἄνθρῶποι, τέτοιος δὲ τσιγκούνης εἶναι αὐτὸς ὁ παραμάγειρας, ὥστε καὶ τὸν καφὲ ποῦ ἔδιναν στοὺς ὑπηρέτας τοὺς τὸν ἔκοψε καὶ αὐτὸν χάριν οἰκονομίας τῆς σακούλας του.

Αὐτὰ, μεγαλειότατε, καὶ πρὸς γνῶσίν Σας καὶ φροντίσετε νὰ τὸν συμμαζέψετε, γιατὶ εἶναι ἄδικο ν' ἀδικοῦνται καὶ ἑκατὸ οἰκογενειάρχιδες ποῦ ὑπηρετοῦν στὸ παλάτι σου.

Μπαρτὸν γιὰ τὴν ἐνόχλησι.

Ὁ Δημήτριος

Τζοβάνος λοχίας τοῦ 7 τάγμα τῆς Ἄρτας πῆγε μὲ ἄδεια στὰ Γιάννενα γιὰ δουλειά του καὶ τὸν τσάκωσαν οἱ κύριοι Τοῦρκοι καὶ τὸν χώσαν μέσα, χωρὶς ὁ κὺρ πρόξενός μας Παλαμίδης νὰ ἐνεργήσῃ τίποτα.

Ἂν ἦναι ἔτσι νὰ χαψόνωνται οἱ ἕλληνες στρατιῶταις μέσ' τὸ στρατιωτλίκι μας τότε. Δὲν κοτιάζεις, κὺρ Τρικούπη σὺ, νὰ φυλακώσῃς ἕνα τοῦρκο στρατιώτη, νὰ δῇς τί χαλασμὸ κυρίου θὰ σοῦ κάνῃ ἡ φίλη μας Τουρκιά;

Νὰ ποῦ πρέπει νὰ δείξῃς τὴν ἐθνικὴ ἀξιοπρέπεια καὶ ὄχι μὲ ψευτοπολέμους τοῦ Καραλῆ. Νενόηκας;

Τὸ ἀντικρὺ τῆς Χρυσοσπηλαιωτίσης Λαμπόπωλεῖον τοῦ κ. Ἐπαμεινώνδα Σταυροπούλου, μετεφέρθη ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Νικίου, παραπλεύρως τοῦ Παντοπωλείου πρώην Πυρρῆ, ἤδη Ἀνδρέου Πατσοπούλου καὶ ὄπισθεν τοῦ ἐμπορορραπτικοῦ καταστήματος τῶν ἀδελφῶν Μορίτση.